

סוכה ה:ז – ביצה א:ב

פרק ה: משנה ז

בשלושה פרקים בשנה
היו כל משמרות שוות באמורי הרגלים ובחלוק לַחַם הפנים.
בעצרת אומרים לו: הילך מצה הילך חמץ.
משמר שזמנו קבוע,
הוא מקריב תמידין, נדרים ונדבות ושאר קרבנות צבור, ומקריב את הפל.
יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה בין מלאחריה,
היו כל המשמרות שוות בחלוק לַחַם הפנים.

פרק ה: משנה ח

חל להיות יום אחד להפסיק בינתיים,
משמר שזמנו קבוע, היה נוטל עשר חלות, והמתעבב נוטל שתים.
ובשאר ימות השנה, הנכנס נוטל שש, והיוצא נוטל שש.
רבי יהודה אומר: הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש.
הנכנסין חולקין בצפון, והיוצאין בדרום.
בלגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונה סתומה.

מסכת ביצה

פרק א: משנה א

ביצה שנולדה ביום טוב –
בית שמאי אומרים: תאכל, ו**בית הלל** אומרים: לא תאכל.
בית שמאי אומרים: שאר בכזית וחמץ בככותבת,
ו**בית הלל** אומרים: זה וזה בכזית.

פרק א: משנה ב

השוחט חיה ועוף ביום טוב –
בית שמאי אומרים: יחפר בדקר ויכסה,
ו**בית הלל** אומרים: לא ישחט, אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום.
ומוזדים, שאם שחט, שיחפר בדקר ויכסה, שאפר כירה מוכן הוא.

ביצה א:ג – א:ו

פרק א: משנה ג

בית שמאי אומרים: אין מוליכין את הסלם משובד לשובד,
אבל מטהו מחלון לחלון,
ובית הלל מתירין.
בית שמאי אומרים: לא יטל, אלא אם כן נענע מבעוד יום,
ובית הלל אומרים: עומד ואומר זה וזה אני נוטל.

פרק א: משנה ד

זמן שחורים ומצא לבנים, לבנים ומצא שחורים,
שנים ומצא שלשה, אסורים.
שלשה ומצא שנים, מתרים.
בתוך הקו ומצא לפני הקו, אסורים.
ואם אין שם אלא הם, הרי אלו מתרים.

פרק א: משנה ה

בית שמאי אומרים, אין מסלקין את התריסין ביום טוב,
ובית הלל מתירין אף להחזיר.
בית שמאי אומרים, אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר,
ובית הלל מתירין.
בית שמאי אומרים, אין נותנין את העור לפני הדורסן ולא יגביהנו,
אלא אם כן יש עמו כזית בשר,
ובית הלל מתירין.
בית שמאי אומרים, אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב
ולא את ספר תורה לרשות הרבים,
ובית הלל מתירין.

פרק א: משנה ו

בית שמאי אומרים: אין מוליכין חלה ומתנות לכהן ביום טוב,
בין שהורמו מאמש, בין שהורמו מהיום,
ובית הלל מתירין.
אמרו להם בית שמאי: גזרה שוה,

חֲלָה וּמִתְנַתּוֹת מִתְנָה לִכְהֹן, וּתְרוּמָה מִתְנָה לִכְהֹן,
כְּשֵׁם שְׂאִין מוֹלִיכִין אֶת הַתְּרוּמָה, כִּדְ אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַמִּתְנָתּוֹת.
אָמְרוּ לָהֶם בֵּית הַלֵּל: לֹא, אִם אָמַרְתֶּם בַּתְּרוּמָה, שְׂאִינוֹ זִכָּאי בַּהֲרַמְתָּה,
תֹּאמְרוּ בַּמִּתְנָתּוֹת, שְׂזַכָּאי בַּהֲרַמְתֶּן?

ביצה א:ז – א:י

פרק א: משנה ז

בית שמאי אומרים: תבלין גדוכין במדוך של עץ, והמלח בפה, ובעץ הפרור, ו**בית הלל** אומרים: תבלין גדוכין כדרךן במדוך של אבן, והמלח במדוך של עץ.

פרק א: משנה ח

הבורר קטנית ביום טוב, **בית שמאי** אומרים: בורר אכל ואוכל, ו**בית הלל** אומרים: בורר כדרךכו בחיקו, בקנון ובתמחוי, אבל לא בטבלא ולא בנפה ולא בכברה. **רבן גמליאל** אומר: אף מדיח ושולה.

פרק א: משנה ט

בית שמאי אומרים: אין משלחין ביום טוב אלא מנות, ו**בית הלל** אומרים: משלחין בהמה חיה ועוף, בין חזין בין שחוטין. משלחין יינות שמנים וסלתות וקטניות, אבל לא תבואה, ו**רבי שמעון** מתיר בתבואה.

פרק א: משנה י

משלחין כלים, בין תפורין בין שאינן תפורין, ואף על פי שיש בהן כלאים, והן לצרף המועד, אבל לא סנדל המסמר ולא מנעל שאינו תפור. **רבי יהודה** אומר: אף לא מנעל לבן, מפני שצריך אמן. זה הכלל: כל שנאותין בו, ביום טוב משלחין אותו.

ביצה ב:א – ב:ד

פרק ב: משנה א

יום טוב שחל להיות ערב שבת, לא יבשל אדם בתחלה מיום טוב לשבת, אבל מבשל הוא ליום טוב, ואם הותר, הותר לשבת, ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת. **בית שמאי** אומרים: שני תבשילין, ו**בית הלל** אומרים: תבשיל אחד. ושׁוין בַּדָּג וּבִיצָה שֶׁעָלִיו שֶׁהוּ שְׁנֵי תַבְשִׁילִין. אֲכָלוּ אוֹ שֶׁאֵבַד, לֹא יִבְשַׁל עָלָיו בְּתַחֲלָה. וְאִם שִׁיר מִמֶּנּוּ כֹל שֶׁהוּא, סוֹמֵךְ עָלָיו לַשַּׁבָּת.

פרק ב: משנה ב

חל להיות אחר השבת, **בית שמאי** אומרים: מטבילין את הכל מלפני השבת, ו**בית הלל** אומרים: כלים מלפני השבת, ואדם בשבת.

פרק ב: משנה ג

ושׁוין שִׁמְשִׁיקִין אֶת הַמַּיִם בְּכֵלֵי אֶבֶן לְטַהֲרוֹ, אֲבָל לֹא מִטְבִּילִין, וּמִטְבִּילִין מִגֵּב לְגֵב וּמִחֲבוּרָה לְחֲבוּרָה.

פרק ב: משנה ד

בית שמאי אומרים: מביאין שלמים ואין סומכין עליהן, אבל לא עולות, ו**בית הלל** אומרים: מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהם.

ביצה ביה – ב:ח

פרק ב: משנה ה

בית שמאי אומרים: לא יחם אדם חמין לרגליו, אלא אם כן ראויין לשתייה. ו**בית הלל** מתירין. עושה אדם מדורה ומתחמם כנגדה.

פרק ב: משנה ו

שלשה דברים **רבן גמליאל** מחמיר כדברי **בית שמאי**:
(1) אין טומנין את החמין מיום טוב לשבת,
(2) ואין זוקפין את הפנורה ביום טוב,
(3) ואין אופין פתין גריצין אלא רקיקין.
אמר רבן גמליאל:
מימיהו של בית אבא לא היו אופין פתין גריצין, אלא רקיקין.
אמרו לו: מה נעשה לבית אביך,
שהיו מחמירין על עצמן ומקלין לכל ישראל,
להיות אופין פתין גריצין וחרין.

פרק ב: משנה ז

אף הוא אמר שלשה דברים להקל:
(1) מכבדין בין המטות,
(2) ומניחין את המגמר ביום טוב,
(3) ועושין גדי מקלס בלילי פסחים.
וחכמים אוסרין.

פרק ב: משנה ח

שלשה דברים **רבי אלעזר בן עזריה** מתיר, ו**וחכמים** אוסרין.
(1) פרתו יוצאה ברצועה שבין קרניה,
(2) ומקרדין את הבהמה ביום טוב,
(3) ושוחקין את הפלפלין ברחים שלהם.
רבי יהודה אומר: אין מקרדין את הבהמה ביום טוב, מפני שעושה חבורה,
אבל מקרצפין.
וחכמים אומרים: אין מקרדין, אף לא מקרצפין.

ביצה ב:ט – ג:ב

פרק ב: משנה ט

הרחים של פלפלין טמאה, משום שלשה כלים, משום כלי קבול, ומשום כלי מתכות, ומשום כלי כברה.

פרק ב: משנה י

עגלה של קטן טמאה מדרס ונטלת בשבת, ואינה נגררת אלא על גבי כלים.
רבי יהודה אומר: כל הכלים אין נגררין חוץ מן העגלה, מפני שהיא כובשת.

פרק ג: משנה א

אין צדין דגים מן הביברין ביום טוב, ואין נותנין לפניהם מזונות.
אבל צדין חיה ועוף מן הביברין, ונותנין לפניהם מזונות.
רבן שמעון בן גמליאל אומר: לא כל הביברין שוין.
זה הכלל: כל המחסר צידה אסור, ושאינו מחסר צידה מתר.

פרק ג: משנה ב

מצודות חיה ועוף ודגים שעשאן מערב יום טוב, לא יטל מהן ביום טוב, אלא אם כן יודע שנצודו מערב יום טוב.
ומעשה בנכרי אחד, שהביא דגים לרבן גמליאל, ואמר: מתרין הו, אלא שאין רצוני לקבל הימנו.

ביצה ג:ג – ג:ו

פרק ג: משנה ג

בְּהֵמָה מְסֻפָּנֶת לֹא יִשְׁחֹט,
אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ שְׁהוּת בַּיּוֹם לְאָכַל מִמֶּנָּה כְּזֵית צְלִי.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: אִפְלוּ כְּזֵית חַי מִבֵּית טְבִיחָתָהּ.
שְׁחֻטָּהּ בְּשָׂדֶה, לֹא יִבְיָאָנָה בְּמוּט וּבְמוּטָהּ.
אֲבָל מִבֵּיא בִידוֹ אֲבָרִים אֲבָרִים.

פרק ג: משנה ד

בְּכוֹר שֶׁנֶּפֶל לְבוֹר,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: יֵרֵד מִמֶּחָה וְיִרְאֶה,
אִם יֵשׁ בוֹ מוֹם, יַעֲלֶה וְיִשְׁחֹט, וְאִם לֹא, לֹא יִשְׁחֹט.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: כֹּל שֶׁאִין מוֹמוֹ נִכְרַ מִבְּעוֹד יוֹם, אִין זֶה כּוֹן הַמוֹכֵן.

פרק ג: משנה ה

בְּהֵמָה שְׁמֹתָהּ, לֹא יִזְיָנָה מִמְּקוֹמָהּ.
וּמַעֲשֶׂה וְשָׂאֲלוּ אֶת רַבִּי טַרְפוֹן עָלֶיהָ וְעַל הַחֲלָה שֶׁנִּטְמְאָה,
וְנִכְנַס לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְשָׂאֵל, וְאָמְרוּ לוֹ: לֹא יִזְיָם מִמְּקוֹמָם.

פרק ג: משנה ו

אִין נִמְנִין עַל הַבְּהֵמָה לְכַתְּחֵלָה בַּיּוֹם טוֹב,
אֲבָל נִמְנִין עָלֶיהָ מִעֶרֶב יוֹם טוֹב וְשׁוֹחֲטִין וּמְחַלְקִין בֵּינֵיהֶן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: שׁוֹקֵל אָדָם בְּשָׂר כְּנֶגֶד הַכְּלִי אוֹ כְּנֶגֶד הַקּוֹפֵיץ,
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: אִין מִשְׁגִּיחִין בְּכַף מֵאֲזַנִּים כֹּל עֶקֶר.

ביצה ג:ז – ד:ב

פרק ג: משנה ז

אין משחזין את הספין ביום טוב, אבל משיאה על גבי חברה. לא יאמר אדם לטבח: "שקול לי בדינר בשר". אבל שוחט ומחלקים ביניהן.

פרק ג: משנה ח

אומר אדם לחברו: "מלא לי כלי זה", אבל לא במדה. **רבי יהודה** אומר: אם היה כלי של מדה, לא ימלאנו. מעשה באבא שאול בן בטנית, שהיה ממלא מדותיו מערב יום טוב ונותן ללקוחות ביום טוב. **אבא שאול** אומר: אף במועד עושה כן, מפני ברוי המדות, **וחכמים** אומרים: אף בחל עושה כן, מפני מצוי המדות. הולך אדם אצל חנוני הרגיל אצלו, ואומר לו: "תן לי ביצים ואגוזים במנין", שכן דרך בעל הבית להיות מונה בתוך ביתו.

פרק ד: משנה א

המביא כדי יין ממקום למקום, לא יביאם בסל ובקפה, אבל מביא הוא על כתפו או לפניו. וכן המוליך את התבן, לא יפשיל את הקפה לאחוריו, אבל מביאה הוא בידו. ומתחילין בערמת התבן, אבל לא בעצים שבמקצה.

פרק ד: משנה ב

אין נוטלין עצים מן הסכה, אלא מן הסמוך לה. מביאין עצים מן השדה מן המכנס, ומן הקרפף אפלו מן המפזר. איזהו קרפף? כל שסמוך לעיר, דברי **רבי יהודה**. **רבי יוסי** אומר: כל שנכנסין לו בפותחת, ואפלו בתוך תחום שבת.

ביצה ד:ג – ד:ו

פרק ד: משנה ג

אין מבקעין עצים, לא מן הקורות, ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב.
ואין מבקעין לא בקרדם ולא במגרה ולא במגל, אלא בקופיע.
בית שהוא מלא פרות, סתום ונפחת, נוטל ממוקום הפחת.
רבי מאיר אומר: אף פוחת לכתחלה ונוטל.

פרק ד: משנה ד

אין פותחין את הנהר, מפני שהוא עושה כלי.
ואין עושין פחמין ביום טוב, ואין חותכין את הפתילה לשנים.
רבי יהודה אומר: חותכה באור לשתי נרות.

פרק ד: משנה ה

אין שוברין את החרס, ואין חותכין את הנזר לצלות בו מליח,
ואין גורפין תנור וכירים, אבל מכבשין,
ואין מקיפין שתי חביות לשפת עליהן את הקדרה,
ואין סומכין את הקדרה בבקעת, וכן בדלת,
ואין מנהיגין את הבהמה במקל ביום טוב,
ורבי אלעזר ברבי שמעון מתיר.

פרק ד: משנה ו

רבי אליעזר אומר: נוטל אדם קיסם משלפניו לחצץ בו שניו.
ומגבב מן החצר ומדליק, שכל מה שבחצר מוכן הוא.
וחכמים אומרים: מגבב משלפניו ומדליק.

ביצה ד:ז – ה:ג

פרק ד: משנה ז

אין מוציאין את האור לא מן העצים, ולא מן האבנים, ולא מן העפר, ולא מן המים, ואין מלבנין את הרעפים לצלות בהן. ועוד אמר רבי אליעזר: עומד אדם על המקצה ערב שבת בשביעית, ואומר: "מכאן אני אוכל למחר".
וחכמים אומרים: עד שירשם ויאמר: "מכאן ועד כאן".

פרק ה: משנה א

משילין פרות דרך ארבה ביום טוב, אבל לא בשבת, ומכסים פרות בכלים מפני הדלף, וכן כדי יין וכדי שמן. ונותנין כלי תחת הדלף בשבת.

פרק ה: משנה ב

כל שחיבין עליו משום שבות, משום רשות, משום מצוה, בשבת, חיבין עליו ביום טוב. ואלו הן משום שבות: לא עולין באילן, ולא רוכבין על גבי בהמה, ולא שטין על פני המים, ולא מטפחין, ולא מספקין, ולא מרקדין. ואלו הן משום רשות: לא דנין, ולא מקדשין, ולא חולצין, ולא מיבמין. ואלו הן משום מצוה: לא מקדישין, ולא מעריכין, ולא מחרמין, ולא מגביהין תרומה ומעשר. כל אלו ביום טוב אמרו, קל וחמר בשבת. אין בין יום טוב לשבת אלא אכל נפש בלבד.

פרק ה: משנה ג

הבהמה והפלים כרגלי הבעלים. המוסר בהמתו לבנו או לרועה, הרי אלו כרגלי הבעלים. כלים המיוחדין לאחד מן האחין שבבית, הרי אלו כרגליו. ושאין מיוחדין, הרי אלו כמקום שהולכין.

ביצה ה:ד – ה:ז

פרק ה: משנה ד

השואל כלי מחברו מערב יום טוב, כרגלי השואל.
ביום טוב, כרגלי המשאיל.
האשה ששאלה מחברתה תבלין ומים ומלח לעסתה,
הרי אלו כרגלי שתיהן.
רבי יהודה פוטר במים, מפני שאין בהן ממש.

פרק ה: משנה ה

הגחלת כרגלי הבעלים, ושלהבת בכל מקום.
גחלת של הקדש מועלין בה, ושלהבת לא נהנין ולא מועלין.
המוציא גחלת לרשות הרבים, חיב. ושלהבת, פטור.
בור של יחיד, כרגלי היחיד.
ושל אנשי אותה העיר, כרגלי אנשי אותה העיר.
ושל עולי בבל, כרגלי הממלא.

פרק ה: משנה ו

מי שהיו פרותיו בעיר אחרת, וערבו בני אותה העיר להביא אצלו מפרותיו,
לא יביאו לו.
ואם ערב הוא, פרותיו פמוהו.

פרק ה: משנה ז

מי שזמן אצלו אורחים, לא יוליכו בידם מנות,
אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב.
אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הביתות.
אלו הן ביתות, הלנות בעיר, מדבריות, הלנות באפר.